

[Kai Moltke.]

Jeg tror, at nøglen til at få fornuft i affattelsen af lovforslaget ligger i § 2, stk. 1, a og b, for selvfølgelig kan lovforslaget ikke fortolkes sådan, at alle kreditforeninger selv nedskærer efter behov og efter sikkerhed. Skal der fornuft i det, så må man netop tage sit udgangspunkt i det, den højtærede økonomiminister sagde, nemlig at långivningen er forbundet med produktion, og at det, der er forbundet med produktion, rationalisering og anden fornuftig økonomi, givetvis må favoriseres. Men det kan kreditinstitutionerne bestemt ikke skønne over, og så må der lægges klare retningslinjer for, hvad det er, man vil begrænse. Med denne fremstilling af tingene tror jeg at jeg samtidig har sagt, hvad jeg mener om problemet tillægslån. Tillægslån kan være overordentlig nyttige og hæderlige i tilfælde af, at de har nyttige, produktive, værdiskabende formål, og de kan være helt ad helvede til i tilfælde af, at de i stedet anvendes til forbrug.

Økonomiministeren (Henry Grünbaum):

Det er nu ikke regeringen, der udgiver morbladene og heller ikke det nævnte morgenblad, og vi kan derfor heller ikke tage svaret for, hvad der har stået i det pågældende blad.

Jeg vil gerne sige lidt om opsparingen. Det kommer jo stadig frem i diskussionen, at denne regering kun interesserer sig for den offentlige opsparing og ikke for den private opsparing, men det er helt forkert. Der er intet holdepunkt for det. Regeringen har på adskillige områder været positivt interesseret i at fremme den private opsparing. Noget helt andet er, at man ikke er interesseret i en samfundsudvikling, der gennem den private opsparing skaber større ulighed i samfundet, end vi har i forvejen; den politik går regeringen ikke ind for.

Jeg skal ikke på dette sene tidspunkt bevæge mig ud i hele den debat, men det er klart, at der er en reel forskel mellem de synspunkter, regeringen og socialdemokratiet repræsenterer, og de synspunkter, som formentlig det konservative folkeparti og venstre repræsenterer. Der er sikkert en virkelig afgørende forskel i vore opfattelser med hensyn til den økonomiske fordeling i samfundet, men det er ikke rigtigt, at vi

ikke har vist interesse for den private opsparing, det skal blot ikke være en privat opsparing på den brede befolknings bekostning. Det spørgsmål, vi står over for, er jo kun dette: er den private opsparing tilstrækkelig til at løse de problemer, vi står over for i dag i et samfund med fuld beskæftigelse? Det er det, der er problemet, og dér har man ikke kunnet anvise nogen vej, andet end talemåder over for regeringen om, at vi skal fremme den private opsparing. Der er ikke kommet noget virkelig konkret forslag, som vi kunne se havde interesse. Derfor må den offentlige opsparing fremmes; ikke fordi man har særlig forærlighed for, at det skal være offentlig opsparing, men fordi det er nødvendigt for at løse de problemer, vi står over for. Det er det, venstre og de konservative ikke vil være med til i tilstrækkeligt omfang, og derfor er det også rigtigt at sige, at de har forstået meget lidt af den økonomiske politik, der kræves i det samfund, hvori vi lever i dag.

Jeg er ikke uenig med det ærede medlem hr. Poul Møller i, at det kan være vanskeligt at pålægge kreditforeningerne at skulle tage samfundsøkonomiske hensyn, uden at man bestemt præciserer, hvorledes disse samfundsøkonomiske hensyn skal tages og ud fra hvilke kriterier. Det var godt, hvis man kunne det, men det går lidt på tværs af den anden indstilling, nemlig at der skal være så stor frihed som muligt for disse kreditinstitutter til selv at ordne deres sager, selv finde ud af, hvorledes de vil yde lånene. Disse to synspunkter går jo direkte på tværs af hinanden. Skal man pålægge dem at tilgodese bestemte formål i et bestemt omfang, har jeg ikke noget imod det, og jeg tror heller ikke, regeringen har noget imod det, men vi har forstået det på den måde, at et flertal i folketinget helst ville have den størst mulige frihed for disse institutter til selv at finde ud af, hvorledes de vil fordele deres kredit.

Det var et interessant eksempel, der blev nævnt med Landbrugets Realkreditfond. Det ærede medlem hr. Poul Møller kom måske ved en fortalelse til at sige, at dette institut kunne godt finde ud af, om et lån var mere eller mindre nyttigt. Det er nemlig rigtigt, det kan de inden for Landbrugets Realkreditfond, og de gør det i allerhøjeste grad. Det viser jo også, at det i virkeligheden